

Το πολυσυζητημένο βιβλίο

Κύριε διευθυντά

Θα επιχειρήσω να στοχεύσω με ένα σμπάρο δύο τρυγόνια. Να σχολιάσω με αυτή μου την επιστολή δύο άσχετα μεταξύ τους θέματα. Που τα συνδέει όμως το γεγονός ότι η πρόκληση γίνεται από δύο δημοσιεύματα στο ίδιο φύλλο της «Καθημερινής» (6 Οκτωβρίου).

Γράφει ο κ. Α. Καρκαγιάννης: «Γιατί όχι και μία ληστεία σε βάρος τράπεζας, όταν οι ίδιες οι τράπεζες αυτάρεσκα ανακοινώνουν κολοσσιαία και προκλητικά υπερκέρδη». Δεν σχολιάζω τους επακόλουθους συλλογισμούς. Μου κάνει όμως εντύπωση η υιοθέτηση θέσεων που προβάλλει ο ανθών στη χώρα μας λαϊκισμός. Αξίζει, νομίζω, τον κόπο να αναφερθούν τα πραγματικά οικονομικά στοιχεία της Εθνικής Τράπεζας, η οποία παρουσιάζει τα πιο εντυπωσιακά κέρδη κατά τα τελευταία χρόνια και εις βάρος της οποίας έγινε η ληστεία.

Σύμφωνα με τα στοιχεία για το οικονομικό έτος 2006, όπως ανακοινώθηκαν κατά τη γενική συνέλευση των μετόχων την 25η Μαΐου 2007, η κεφαλαιοποιημένη αξία της Εθνικής ήταν 20,5 δισεκατομμύρια ευρώ. Κέρδη προ φόρων 1,31 δισεκατομμύρια. Απόδοση επί της αξίας 6,39%. Καθαρά κέρδη αναλογούντα σε μετόχους 990 εκατομμύρια ευρώ. Απόδοση 4,83%. Λίγο παραπάνω δηλ. από τον τόκο μιας προθεσμιακής καταθέσεως.

Φόροι που κατεβλήθησαν στο κράτος 322 εκατομμύρια ευρώ. Μερίσματα που αποδόθηκαν σε διάφορα ασφαλιστικά ταμεία - μετόχους (στο 12,4% του μετοχικού κεφαλαίου) 123 εκατομμύρια ευρώ. Το Δημόσιο (κράτος και δημόσια ταμεία) αποκόμισε δηλαδή από τη δραστηριότητα της τράπεζας 445 εκατομμύρια ευρώ χωρίς να ξοδέψει ούτε μια δεκάρα. Ας πει κάποιος μια πιο αποδοτική πηγή εσόδων για το Δημόσιο. Δεν μοιάζει εκμετάλλευση, ώστε να δικαιολογείται ανταπόδοση.

Το δεύτερο σχόλιο προκαλείται από επιστολή του τολμηρού υποστηρικτή του φιλελευθερισμού στη χώρα μας Ανδρέα Ανδριανόπουλου. Ενός διανοητή, τον οποίον εκτιμώ ειλικρινέστατα. Γράφει: «Οι γραφειοκράτες του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου και ο αυτάρεσκος, δυστυχώς, υπουργός καταπάτησαν κάθε στοιχείο σεβασμού της ατομικής αξιοπρέπειας και της πνευματικής αυτονομίας του κάθε

πολίτη». Η αναφορά είναι στην απόσυρση του περιβόητου βιβλίου της ΣΤ' Δημοτικού. Το βιβλίο όμως αρχικά αξιολογήθηκε και εγκρίθηκε από το (πιθανώς με άλλη σύνθεση, αλλά αυτό δεν έχει σημασία) Παιδαγωγικό Ινστιτούτο και από κάποιον υπουργό Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων. Και στην περίπτωση αυτή (της εγκρίσεως) δεν θα έπρεπε να αισθανόμαστε εξίσου έντονη ενόχληση; Τουλάχιστον όσοι θεωρούν τους εαυτούς τους φιλελευθέρους;

Αντί για δικά μου επιχειρήματα θα παραθέσω δύο αποσπάσματα από το κεφάλαιο «Παιδεία και Έρευνα» του πολυσυζητημένου βιβλίου «Το Σύστημα της Ελευθερίας», του νομπελίστα οικονομολόγου και επιφανούς φιλελεύθερου φιλοσόφου Φρίντριχ Α. Χάιεκ: «Πράγματι και μόνο η πιθανότητα ότι, με ένα σύστημα κυβερνητικής παιδείας, όλη η εκπαίδευση μπορεί να κυριαρχείται από τις θεωρίες μιας συγκεκριμένης ομάδας, η οποία ειλικρινώς πιστεύει πως έχει απαντήσεις σε αυτά τα προβλήματα (...), θα ήταν αρκετό να μας προειδοποιήσει για τον κίνδυνο να υποβληθεί ολόκληρο το εκπαιδευτικό σύστημα υπό κεντρική κατεύθυνση». Και αλλού: «Πράγματι, μπορεί σύντομα να εύρουμε ότι η λύση συνίσταται στο να παύσει η κυβέρνηση να είναι ο κύριος προμηθευτής εκπαιδεύσεως και να γίνει ο προστάτης του ατόμου εναντίον όλων των χρήσεων από τέτοιες νεωστί ανακαλυφθείσες δυνάμεις». Του πειρασμού δηλαδή εκείνων, οι οποίοι θεωρούν ένα ελεγχόμενο αποτέλεσμα ανώτερο από ένα ελεύθερο.

Συμπέρασμα: Το «αναλυτικό πρόγραμμα» του υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων είναι το πρόβλημα. Ένα ξεπερασμένο σύστημα κρατικής επιβολής θέσεων και απόψεων του εκάστοτε κομματικού μηχανισμού. Όχι η απόσυρση ενός μονόπλευρου, κακογραμμένου, κατευθυνόμενου ιδεολογικά, γεμάτου ασυγχώρητες ανακρίβειες βιβλίου ιστορίας. Το οποίο ακριβώς επιχειρήσαν να επιβάλουν μέσω της κρατικής εξουσίας εκείνοι που πιστεύουν πως έχουν το δικαίωμα (ή την ευκαιρία) να διαμορφώνουν τη σκέψη των παιδιών σύμφωνα με τη δική τους ιδεολογία (ή ιδεοληψία, κατά τους άλλους).

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α.Γ. ΛΙΝΑΡΑΤΟΣ

Κηφισιά